

Co taková slušná dívka jako já dělá na takovémto místě?

Jayne Gardener

Téměř se stydím to teď přiznat, ale větší část svého života jsem na mnoho problémů pohlížela jako liberálka. Byla jsem proti trestu smrti, pro kontrolu zbraní, pro homosexuální sňatky (více či méně) a věřila jsem mnoha nesmyslům, které mi byly vštěpovány židovskými feministickými semetrikami. Stejně tak jsem věřila mnoha lžím, kterými mě krmila liberální (židovská) média.

Samozřejmě, narodila jsem se a vyrůstala jsem v Kanadě, kde je levicové zaměření téměř požadavkem občanství. Pravděpodobně je to zakořeněné už v mateřském mléku nebo ve vodě, ale ať je tomu jakkoliv, Kanadčané se pyšní tím, že jsou „pokrokoví“ a „multikulturní“, přičemž aniž si to vlastně uvědomují, podporou multikulturalismu a neomezené imigrace vlastně podepisují rozsudek smrti všem Kanadčanům bílého evropského původu.

Většinu zdrojů kanadských zpráv, včetně tiskových médií a televizních stanic, vlastní a kontrolují Židé. Ve skutečnosti ve městě, kde jsem žila před tím, než jsem se odstěhovala do Spojených států, byl jediný místní deník vlastněn Can West Global, židovským konglomerátem, který trvá na redakční politice, která nepovoluje žádnou kritiku Izraele na svých stránkách. V Kanadě není evidentně žádný objektivní zpravodaj událostí na Středním východě, když většina těch, kteří mají na starost šíření informací jsou nesporně pro-izraelsky zaujatí.

Jako liberálka jsem smýšlela do doby, než jsem se seznámila s Patrickem Grimmem ze [Zionist Watch](#), kdy jsem o svých názorech začala pochybovat a začala jsem pátrat. Patrick mi trpělivě vysvětloval, co ho přivedlo ke svým názorům a vybídl mě, abych si přečetla knihu od Thomase Sowell **The Vision Of The Anointed**, *což jsem také udělala*.

To, že jsem potkala Patricka a přečetla si tuto knihu, změnilo můj život.

Neváhala bych říct, že nikdo nemůže přečíst tuto knihu a přitom zůstat politicky nalevo. Přinutila mě dívat se na všechny problémy z úplně odlišné perspektivy a přiměla mě na ně přehodnotit svůj postoj. A to byl teprve začátek. Od té doby jsem hltala knihy s konzervativními tématy a byla jsem naprosto překvapena zjištěním, jak jsem se ve svém přesvědčení mýlila, a jak oklamání jsou ti na levém křídle politického spektra, když stále věří věcem, které jsou v rozporu s empirickými důkazy. To, že je člověk nalevo, není založeno na rozumu a logice, ale spíše na pocitech a prohlašování morální převahy. Je to pozice, která poskytuje lidem horlivé a zmatené pocity, přičemž podporují vládní politiku, která škodí těm, kterým by měla pomoci. Je to všechno o účelech, ne o závěru.

Četla jsem knihy o feministickém hnutí, problémech s výchovou dětí, potratech, pornografii, homosexuálních programech, islámu, komunismu a dalším širokém spektru jiných problémů. Začala jsem poslouchat rádio show **The Savage Nation** (ano, vím, že Mike Savage je Žid. Nesouhlasím s ním v otázkách Izraele, ale ohledně mnoha jiných témat ano). Často jsem rozebírala s Patrikem literaturu, kterou jsem četla a dostali jsme se do velmi zajímavých diskuzí, všechny pokračovaly tím, že jsem jela domů s tím, že jsem celou dobu žila v iluzi.

Četla jsem mnoho článků z **Frontpage Magazine** a byla jsem fanouškem Davida Horowitz, než jsem pochopila, že nejenže nebyl částí řešení, on byl částí problému. On není celkově konzervativec, spíše marxistický neokonzervativec a sionista, určitě ne konzervativec v pravém slova smyslu. Začala mě

stále více rozhořčovat jeho slepota a neoblomná obrana Izraele a jeho podpora ve válce v Iráku. Můj respekt se změnil ve znechucení, když jsem si uvědomila, že **Frontpage Magazine** nebylo ničím jiným, než náhubek pro neokonzervativce. Stále si tam příležitostně přečtu články, ale vím, že když přijde na Židy, Izrael, sionismus, problémy na Středním východě či na válku v Iráku, neposkytne mi úplný obrázek či nepřikrášlenou pravdu.

Nakonec jsem zrušila mé online předplatné u **Frontpage Magazine**, když sám Horowitz napsal článek, který byl nenávislným, nezaslouženým a laciným výpadem na bývalého prezidenta Jimmyho Cartera, který napsal knihu **Palestine: Peace Not Apartheid**. Horowitz obvinil Jimmyho Cartera z antisemitství a rasismu mezi jiným (ohromující, jak rádi používají tato slova, že?). Přečetla jsem zmíněnou knihu a není na ní nic antisemitského. Prezident Carter jen píše, jak Izraelci ohrožují Palestince v okupovaných územích a jeho tvrzení mohou být dokázána při prozkoumání řady jiných zdrojů.

Vždy jsem byla nakloněna izraelské straně v konfliktu na Středním východě, vychována k velkému respektu k Židům a silnému vcítění do jejich utrpení během druhé světové války. Nejlepší přítel mého otce byl Žid a když jsem byla na střední škole, začala jsem pětiletý vztah s židovským mužem, jehož otec cestoval mnohokrát do Izraele, aby pomohl ubohému okolí postavit se na vlastní nohy.

Většina konzervativních autorů, jejichž knihy jsem četla, byli odhodlaně na izraelské straně, což pouze upevnilo můj vlastní postoj. Věřila jsem, že Izrael je demokracií a spojencem této země. Také jsem věřila, že se pouze chránili proti palestinskému terorismu. Jak moc jsem se mýlila.

Další čtení a zkoumání mě donutilo přemýšlet o rase a stejně tak i o „židovské otázce“. Četla jsem řadu knih o rase, včetně **Why race Matters** od Michaela Levina, **Paved With Good Intentions** od Jareda Taylora a **Defensive Racism** od Edgara J. Steela, kteří mi pomohli otevřít oči a mysl v rasových odlišnostech, problému černé kriminality v této zemi a selhání nucené integrace. Ačkoli nepociťuji žádné nepřátelství k lidem černé pleti, jedná-li se o jednotlivá individua, je jasné, že v určitých bodech by měl být otevřený dialog o rasových problémech a o tom, jak můžeme jednat proti narůstajícímu počtu zločinů černochů proti bílým v této zemi. Nemůžeme si dovolit luxus ve strkání hlav do písku, zatímco bílí (a černí, kteří jsou často oběťmi kriminality černých proti černým) lidé jsou okrádání, znásilňováni a zabíjeni.

Pokračovala jsem v nekonečném bádání internetu a narazila jsem na pár stránek, které mě přiměly zavrtat se do některých věcí, které jsem četla o Židech a sionismu. Narazila jsem na citáty z Talmudu, které byly tak nenávislné vůči Nežidům, že jsem začala pochybovat o judaismu a Izraeli. Dostala jsem odkaz na [Jewish Tribal Review](#) a našla jsem online knihu, kterou (neznámý autor) nazval **When Victims Rule: A Critique Of Jewish Pre-eminence In America**, kterou si můžete v angličtině přečíst [zde](#). Bylo to velmi ostrý pohled na židovské chování v různých společnostech v historii a protože většina ze zdrojů byla židovská, považovala jsem to za věrohodné.

Patrick Grimm mi navrhl, abych si přečetla knihu od David Duka, **Židovský rasismus**. Nejprve jsem váhala, jednoduše kvůli Dr. Dukově minulosti v Ku-Klux-Klanu a kvůli tomu, co jsem o něm slyšela v mainstreamových médiích. Ale navzdory mým pochybnostem, jsem byla knihou nadšena. Podpíral svá tvrzení o věrohodné zdroje a jeho argumenty jsem shledala přesvědčivými. Také je tam mnoho online odkazů, na nichž si člověk může najít citáty o sionismu přímo z úst Židů. Jejich vlastní slova odhalují, jak otevřeně a bez pocitu studu načrtávají svou představu o Středním východu a případně i o nadvládě nad celým světem.

Taktéž jsem četla autobiografii Davida Duka, [Moje probuzení](#), a byla jsem nadšena, nejen jeho spisovatelskými schopnostmi, ale také jeho duševní zvědavostí, která ho vedla k uskutečnění tolika pátrání v oblasti rasových odlišností a „židovské otázky“. Ačkoliv byl mnohými odepsán jako

antisemita a rasista, nemyslím si to. Není nenávistný štváč, stejně tak jako já nejsem. Jednoduše říká pravdu a popisuje, jak k ní přišel.

Ponořená do otázky židovského rasismu jsem začala hodně bádát online, přičemž jsem prohlížela mnoho druhů souvisejících stránek a to, co jsem objevila, mě naprosto rozrušilo. Dočetla jsem se o realitě izraelské hrozby vůči Palestincům v okupovaných územích a o rasistické politice Izraele. Dozvěděla jsem se o různých falešných vojenských operacích Izraelců, jako například útok na USS Liberty a Lavon Affair. Také jsem se dozvěděla o špionážním případu Jonathana Pollarda a věřím, že on představuje pouhou špičku ledovce. Zpočátku velmi neochotně, ale nakonec jsem došla k přesvědčení, že jsem se v Izraeli opravdu mýlila.

Další pátrání mě vedlo k tomu, že jsem si přečetla nějaké informace o takzvaných „revizionistických“ stránkách a kromě toho, že jsem byla z tolika věcí, o kterých jsem se dočetla, překvapena, byla jsem také zarmoucena. Ačkoliv si nemohu být jistá absolutní pravdy o holocaustu, tyto stránky vzbudily v mé mysli řadu otázek; otázky, na které zdánlivě není správná odpověď. Nejprve se mi nechtělo věřit tomu, co čtu. Měla jsem vždy představu, že „popírači holocaustu“ představují skupinu nenávistných štváčů a bláznů, ale některé z jejich poznatků jsou pravdivé a postupně jsem začala chápat, že jsme byli nejspíš oklamáni v tom, co se ve skutečnosti stalo Židům během druhé světové války.

Také jsem pozorovala, jak byl holocaust využit sionisty k tomu, aby pomohl naplnit jejich sen o židovském státě v Izraeli, stejně tak ho využili k tomu, aby se svět zaměřil na židovské utrpení za účelem odvést pozornost od utrpení, které způsobila komunistická (židovská) revoluce v Rusku.

Poté, co jsem toto zjistila, jsem se cítila jako Alenka v říši divů. Nechtěla jsem tomu věřit. Všechny informace, které jsem za tu dobu nasbírala, vedly proti všemu, čemu jsem předtím věřila a proti všemu, co jsem se kdy naučila. Jak se mi informace kupily, tak jsem se nemohla dále nechat oklamávat vírou v historicky uznávanou verzi holocaustu. Nedávalo mi to smysl a udivovala jsem se, jak jsem mohla žít po celá ta léta v omylu. Připadala jsem si, jako bych objevila tajemství tisíciletí, ale také jsem si byla vědoma toho, že odhalením tohoto tajemství budu označena jako antisemita, nenávistník nebo ještě hůře.

Tak, jako jsem doufala, že se mýlím, jsem věděla, že mám pravdu. Skutečnost, že tolik originálních tvrzení o holocaustu bylo nesporně falešných, mě vedlo ke zjištění, že pokud lžou o jedné události, nemám důvod je považovat za pravdomluvné v dalších věcech. Také mi došlo, že pokud sionisté nemají co skrývat, nelobovali by pro zavedení zákonů o zločinech nenávisti, které by je chránily před kritikou a zadržovaly by osoby před otevřeným a legitimním akademickým bádáním na téma holocaust. Pokud by neměli co skrývat, takový výzkum by jistě přijali.

Mé pátrání a vzdělávání v těchto tématech pokračuje. Stále čtu tolik knih, kolik mi čas dovolí a vždy hledám nové informace, když jsem online. Pročítám rozličné blogy a webové stránky, které se zabývají těmito problémy a ačkoliv jsem se toho již hodně dozvěděla, přiznávám, že se mám stále co učit. Má intelektuální zvědavost a touha po upřímných odpovědích se nezastaví, dokud nebudu přesvědčena, že už není co objevovat.

A tak jsem tady – změněná žena, která už nekouká na svět stejnýma očima. Jsem rozrušena tím, co vím a čím víc toho poznávám, tím více rozrušená jsem. Konečně jsem přišla ke křižovatce, ale nejistá, jakým směrem se vydat. Mám hovořit o tom, co jsem se dočetla v naději, že pomůžu lidem uvědomit si hrozbu, které čelíme nebo nedělat nic a doufat v lepší zítřky? Připadalo mi a stále mi připadá, že je to záležitost typu „sakra, mám či nemám?“

Po mnoha úvahách a důkladném sebezkoumání jsem se rozhodla, že musím mluvit. Někdo to udělat musí. Posléze jsem si uvědomila, že musím opustit Kanadu, hlavně kvůli tomu, co jsem zjistila.

Nemůžu už dále žít v zemi, kde zákony o zločinech nenávisti umlčely svobodný projev a kde kanadská Komise pro lidská práva neuznává obranu pravdy. V Kanadě ti, kteří veřejně vystupují s těmito tématy nejsou nevinní, do té doby, než je uznají vinnými. Jsou vinní bez šance na uznání nevinny.

Kanadská Charta práv a svobod zaručuje všem kanadským občanům právo na svobodný projev, ale očividně je toto právo bezvýznamné a prázdné v případě, když si někdo dovolí kritizovat homosexuály nebo Židy. Myslela jsem, že žiji ve svobodné zemi, když žiji v Kanadě. Opět jsem se mýlila.

Svoboda projevu je v Americe stejně tak ohrožena a potřebujeme bojovat proti navrženým zákonům o zločinech nenávisti. Jakmile nás jednou všechny umlčí, jsme nahraní. Židovský rasismus vyhraje a nebude to šťastný konec, to Vám zaručuji.

V současnosti jsem poněkud zdráhavým poslíčkem, cítím být vázána potřebou sdílet s ostatními své poznatky v naději, že mohu lidem otevřít oči a pochopit porozumět. Už jsem byla označena jako rasistka a antisemita a přesto nemám ve svém srdci nenávist. Nepíšu tyto články ze zášti. Píšu je, protože potřebujeme upozornit lidi bílého evropského původu na skutečnost, že naše dny jsou na této planetě sečteny, pokud nezačneme jednat v našem vlastním zájmu a dělat vše, co je v našich silách pro zajištění našeho přežití. Ne násilnými rebeliemi, ne nenávistí, ale rozumnými argumenty, díky kterým si lidé uvědomí, jak se věci mají.

Asi toho není mnoho, ale je to vše, co mohu udělat.

Zdroj: <http://thepaleoconservativeprimer.blogspot.com>

Preložila prispievateľka z ČR

Júl 2007

www.europskenarody.info